

Sygn. akt I ACz 1752/12

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2012r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący - Sędzia SA Mariola Głowacka (spr.)

Sędziowie: SA Jerzy Geisler

SA Jacek Nowicki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 30 listopada 2012r.

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.**

przeciwko (...) **Spółce Jawnej w P.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 8 maja 2012r. sygn. akt IX GNc 2/11

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

/-/J. Geisler /-/M. Głowacka /-/ J. Nowicki

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu postanowieniem z dnia 8 maja 2012r. oddalił wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu i odrzucił sprzeciw.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że w dniu 10 stycznia 2011r. Sąd wydał nadał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Odpis orzeczenia wraz z pozwem i załącznikami wysłany został pozwanemu na adres siedziby spółki wskazany w rejestrze sądowym – P., ul (...). Przesyłka została w dniu 14 stycznia 2011r. zwrócona do nadawcy z adnotacją „adresat wyprowadził się”. Nakaz zapłaty uprawomocnił się w dniu 29 stycznia 2011r. Postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2011r. Sąd nadał nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności i doręczył tytuł wykonawczy powódce.

Pismem z dnia 24 sierpnia 2011r. pozwany wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty. W uzasadnieniu do wniosku podniósł, że w dniu 17 sierpnia 2011r. od komornika sądowego dowiedział się, że jest przeciwko niemu prowadzona egzekucja w oparciu o opisany wyżej tytuł wykonawczy. Pozwany zarzucił, że nie otrzymał korespondencji związanej z przedmiotową sprawą.

Sąd pierwszej instancji uznał, że wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu na podstawie art. 168 § 1 k.p.c. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd podkreślił, że w rozstrzyganej sprawie zgodnie z art. 133 § 2a k.p.c. wysłał odpis nakazu zapłaty wraz z pozwem i załącznikami na adres ujawniony w rejestrze. Przesyłka została zwrócona do sądu z adnotacją „adresat wyprowadził się”. Sąd ustalił, że listonosz doręczający korespondencję w rejonie siedziby pozwanego nie miał możliwości doręczenia pozwanemu przesyłki.

Z zeznań T. W. - listonosza wynika, że w grudniu 2010r. świadek powziął informację, że pozwany przeniósł się na ulicę (...) w P.. Taka informacja umieszczona była na banerze wiszącym przy ulicy (...), a także poinformowali o tym świadka pracownicy pozwanego, odbierający do tej pory korespondencję adresowaną do pozwanej Spółki. Nadto siedziba pozwanego znajdowała się za budynkiem nr (...) na ogrodzonej posesji do której listonosz nie miał bezpośredniego dostępu z uwagi na ciągle zamkniętą bramę. Skrzynka na listy wisząca przy bramie wejściowej nie była jednak oznaczona ani w żaden sposób opisana przez pozwanego, dlatego też listonosz nie pozostawiał w niej korespondencji. Również L. O. - pracownik pozwanego przyznała, że z ulicy (...) wywożono meble i przenoszono je na ulicę (...). Świadek zeznała nadto, że z założenia nie otwierano drzwi listonoszowi, a skrzynkę na listy sprawdzała osobiście lub sprawdzał ją A. U. - Prezes Zarządu pozwanego, a następnie odbierali awizowane przesyłki na pocztę. A. U. przyznał, że skrzynka na listy została oznaczona przez pozwanego dopiero po interwencji Poczty w maju 2011r. i od tej pory awiza są w tej skrzynce pozostawiane. Przyznał, że zdarzały się sytuacje, że w siedzibie Spółki przy ulicy (...) przez kilka dni nikogo nie było.

Sąd pierwszej instancji uznał, że pozwany uchybił terminowi na wniesienie sprzeciwu od nakazu zapłaty z własnej woli. Od grudnia 2010r. do lutego 2011r. korespondencja kierowana do pozwanego była zwracana do nadawców z adnotacją „adresat wyprowadził się”. Wpływ na to miało kilka czynników - informacja od pracowników pozwanego o zmianie siedziby Spółki, baner informujący o zmianie siedziby na ulicę (...) w P., brak dostępu do lokalu pozwanego, brak oznaczenia skrzynki pocztowej. Powyższe okoliczności sprawiły, że listonosz nie awizował przesyłek, lecz zwracał je do nadawców. Sąd podkreślił, że organizacja przedsiębiorstwa w tym także organizacja przyjmowania i obiegu korespondencji jest wyłączną domeną przedsiębiorstwa w szczególności jego kierownictwa. Uchybienia w tej mierze obciążają tę firmę i nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do przywrócenia uchybionego terminu sądowego. Ponieważ pozwany dopuścił się zaniedbań w prawidłowym oznaczeniu siedziby Spółki uniemożliwiających prawidłowe doręczanie korespondencji, a w konsekwencji uchybił terminowi do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty Sąd na podstawie art. 504 § 1 k.p.c. odrzucił sprzeciw.

Zażalenie od tego postanowienia złożył pozwany zaskarżając postanowienie w całości i domagając się jego uchylenia, przywrócenia terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz nadanie biegu w sprawie w związku ze złożeniem sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 10 stycznia 2011r. Ewentualnie pozwany wniósł o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie pozwanego zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy w postanowieniu 24 stycznia 2002r. III CKN 66/01 (LEX nr 559965) wskazał, że doręczenie przewidziane w art. 139 § 1 k.p.c. oparte jest na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo; domniemanie to jednak może być przez stronę obalone, a adresat może dowodzić, że pisma nie otrzymał i o nim nie wiedział, gdyż nie został o nim zawiadomiony przez urząd pocztowy w którym przesyłka była złożona; skuteczność doręczenia pisma sądowego przez jego złożenie w urzędzie pocztowym warunkuje stwierdzenie, że adresat w sposób nie budzący wątpliwości został zawiadomiony o nadejściu tego pisma oraz miejscu w którym może je odebrać, brak tego zawiadomienia jak też wątpliwość czy dotarło ono do rąk adresata czyni doręczenie bezskutecznym.

W niniejszej sprawie nie ma wątpliwości co do tego, że zawiadomienie o tym, gdzie i kiedy odpis nakazu zapłaty z dnia 10 stycznia 2011r. wraz z odpisem pozwu i pouczeniem pozostawiono oraz pouczenie, że pisma te można odebrać w terminie siedmiu dni licząc od dnia umieszczenia zawiadomienia, nie zostało umieszczone w drzwiach

siedziby pozwanej lub w oddawczej skrzynce pocztowej. W rozpatrywanej sprawie listonosz w ogóle dla pozwanego nie pozostawił tegoż zawiadomienia. Doręczenie w ten sposób przesyłki nie wypełniło przesłanki z art. 139 § 1 k.p.c., gdyż listonosz w ogóle nie pozostawiając zawiadomienia, chociaż adnotację o pozostawieniu zawiadomienia i dwukrotnym awizo zamieścił na przesyłce, uniemożliwił pozwanej dowiedzenie się o nadejściu tej przesyłki, odebranie jej i zapoznanie się z jej treścią. W tych warunkach brak było podstaw do uznania przesyłki za doręczoną w trybie art. 139 § 1 k.p.c.

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy nie zachodzi także doręczenie przesyłki na podstawie art. 139 § 3 k.p.c. Pozwana Spółka w ogóle nie zmieniła adresu, przesyłka była adresowana na adres ujawniony w rejestrze, który nie uległ zmianie. Przeświadczenie listonosza, że pozwany wyprowadził się oparte na błędnych przesłankach nie uzasadnia uznania przesyłki za doręczoną w trybie art. 139 § 3 k.p.c. w sytuacji, gdy zmiana adresu siedziby pozwanego nie nastąpiła i listonosz błędnie na przesyłce odnotował, że adresat wyprowadził się.

W konsekwencji przyjąć należy, że w sprawie nie nastąpiło w dniu 14 stycznia 2011r. doręczenie pozwanemu odpisu nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 stycznia 2011r. Powyższe uznanie skutkuje uchYLENIEM, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. postanowienia o odrzuceniu sprzeciwu. Uchyleniu również, stosownie do art. 380 k.p.c. w związku z art. 386 § 4 k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c., podlega postanowienie oddalające wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu. Sąd pierwszej instancji zobowiązany będzie rozważyć czy w zaistniałej sytuacji pozwany powinien był złożyć wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu, jeżeli pozwany kwestionuje zasadność uznania przesyłki za doręczoną.

/-/J. Geisler /-/ M. Głowacka /-/ J. Nowicki